

Arrest

nr. 162 209 van 17 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 16 februari 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot teruggrijping van 6 februari 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Zouhaier CHIHAOUI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat , die verschijnt voor de verwerende pa en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij komt op 6 februari 2016 met vlucht SN1306 komende van Dakar aan op de luchthaven te Zaventem. De grensinspectiediensten stellen vast dat verzoekende partij gebruik maakt van een vervalst reisdocument dat onmiddellijk gerechtelijk in beslag wordt genomen.

Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, op basis van de vaststellingen die werden gedaan door de politiediensten, de beslissing tot terughrijving, de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats en de beslissing tot nietigverklaring van het visum waarover verzoekende partij beschikte. De eerste beslissing is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Louter in de mate dat de verzoekende partij haar vordering is gericht tegen de beslissing tot vasthouding wordt het volgende opgemerkt:

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing. Hetgeen volgt heeft dan ook enkel betrekking op de beslissing tot terughrijving. Ter terechtzitting hierop gewezen wordt er door de advocaat van de verzoekende partij geen opmerking gemaakt en gaat hij akkoord met het gestelde.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de beslissing tot terughrijving, hieronder bestreden beslissing genoemd

3.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terughrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

3.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid, bedoelde vordering. Zij werd ingesteld binnen de 10 dagen na de kennisgeving van de beslissingen waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

4. Over de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

4.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er is een repatriëring voorzien op 17 februari 2016 uur. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

4.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

4.3.2.1. Verzoekende partij voert in een enig middel onder meer de schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 8 EVRM en van het beginsel dat het bestuur oplegt rekening te houden met alle elementen van de zaak en de voorzorgsplicht, hetzij de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekende partij verduidelijkt dat zij in het bezit was van een Frans paspoort, wat steun vindt in het administratief dossier. Zij stelt sedert 1993 in Frankrijk te wonen en dat zij in 1994 werd erkend als vluchteling nadat zij haar herkomstland Mauritanië verliet. In 2013 bekwam zij de Senegalese nationaliteit en vervolgens een Senegalese identiteitskaart, uitgegeven door het Senegalese consulaat te Parijs. Deze uitgifte wordt bevestigd door de documenten in het administratief dossier.

4.3.2.2 De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in

kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Vastgesteld wordt dat de bestreden beslissing de juridische grondslag vermeldt: artikel 3, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Waar de feitelijke grondslag op steun kan niet worden teruggevonden. De bestreden beslissing stelt dat de verzoekende partij vervalste stukken heeft gebruikt zonder enige uitleg buiten dat deze verkregen zijn op basis van valse verklaringen.

Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij betwist dat zij gebruik maakte van vervalste documenten.

Nalezing van de bestreden beslissing leert dat de verwerende partij het reisdocument van Frankrijk nr 14XZ39776 vervalst acht zonder de minste uitleg waarom dit document zou vervalst zijn. Het betreft het reisdocument van de verzoekende partij toegekend in zijn hoedanigheid van vluchteling met melding van diens naam zoals in het verzoekschrift met toevoeging van de letter "w" als voorlaatste letter. Deze naam is ook terug te vinden op het document 1WA80Q6XH, zijnde het Frans verblijfsdocument van de verzoekende partij. Op de Senegalese identiteitskaart staat de naam van de verzoekende partij vermeld zonder de letter "w" waarbij meteen opvalt dat de handtekeningen van de verzoekende partij op al deze documenten hetzelfde zijn en wel degelijk de voorlaatste letter "w" vermelden. Of het ontbreken van de voorlaatste letter "w" de reden is om de stukken met de voorlaatste letter "w" als vervalst te beschouwen, kan de Raad niet afleiden noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier. Het komt de Raad niet toe hiernaar te raden. Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier kan afgeleid worden waarom de verwerende partij de identiteitskaart van Senegal blijkbaar niet als vals beschouwt en deze hoger beschreven documenten uit Frankrijk wel. Evenmin kan op het eerste gezicht uitgesloten worden dat de weglating van de voorlaatste letter "w" in de naam op de Senegalese identiteitskaart een materiële vergissing is. De bestreden beslissing wijst naar documenten die frauduleus zouden verkregen zijn op basis van "valse verklaringen". In het administratief dossier kan geen verklaring worden terug gevonden. Evenmin blijkt dat de Franse autoriteiten die de vervalste stukken zouden hebben afgeleverd, werden gecontacteerd. Evenmin werd enig concreet gegeven over het verhoor van de verzoekende partij terug gevonden in het administratief dossier dat enkel stelt dat de verzoekende partij de feiten ontkent.

In deze omstandigheden kan de redenering van de verzoekende partij gevolgd worden waar zij op pagina 6 van het verzoekschrift stelt dat een adequate motivering ontbreekt en dat geen rekening is gehouden met alle elementen. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht maakt ze deze onderdelen in de hierboven omschreven mate *prima facie* aannemelijk. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Ten overvloede onderstrepen de door de verzoekende partij bijgebrachte stukken dat zij in Frankrijk al jaren verblijft onder de door haar opgegeven naam. Het administratief dossier zoals het de Raad voorligt laat niet toe zijn wettigheidscontrole uit te oefenen.

De opmerkingen in de nota doen aan het voorgaande geen afbreuk. In de nota wordt evenmin verklaard op welke feiten de bestreden beslissing is gebaseerd om de documenten gespecificeerd in de bestreden beslissing als vervalst te aanschouwen. De Raad blijft, samen met de verzoekende partij hieromtrent in het ongewisse. Het proces-verbaal in het administratief dossier waar verwerende partij in de nota naar verwijst geeft evenmin enige duidelijkheid.

Ter elfder uren voegt de verwerende partij nog een stuk toe aan het administratief dossier met name een mailbericht van 17 februari 2016 van 8.40 uur waarin wordt toegelicht dat de letter "w" ontbreekt in het identiteitskaart van Senegal. Dit stuk dateert evenwel van na het nemen van de bestreden beslissing en de melding dat een "totaal valse verblijfsvergunning van Frankrijk" voorligt wordt niet toegelicht buiten het verwijzen naar het ontbreken van een letter in de identiteitskaart. In die mail wordt gesteld dat de Franse verblijfsvergunning vervallen is maar dit motief kan niet terug gevonden worden in de bestreden beslissing en op deze verblijfstitel staat de melding van aflevering van 24 februari 2015

geldig tot 23 juli 2025. Ook hier dient de Raad te raden op welk element de verwerende partij zich baseert om te stellen dat het document in kwestie vervallen is. Ter terechtzitting gevraagd op wat de verwerende partij zich baseert om te stellen dat deze stukken vervalst zijn antwoordt de raadsman van de verwerende partij door te verwijzen naar de letter “w” die aanwezig is in de naam vermeld op de Franse documenten en ontbreekt op de identiteitskaart. Op de vraag of het kan zijn dat de Senegalese identiteitskaart vervalst is en niet de Franse documenten, kan de verwerende partij geen uitleg verschaffen. Voorts wijst zij op het gegeven dat de verblijfskaart zou vervallen zijn zonder meer. Zij meent dat de foto's niet gelijkaardig zijn, waar de Raad zich niet in kan vinden. Wat er ook moge zijn, feit is dat deze argumenten a posteriori worden gegeven en niet de motiveringsplicht die zijn weerslag moet hebben in de bestreden beslissing, kan vervangen.

Waar de verwerende partij in de nota stelt dat verzoeker tevergeefs verwijst naar een vervallen Frans verblijfsdocument en een vervallen Frans reistitel, is het de Raad niet duidelijk wat de verwerende partij bedoelt met “vervallen”. In de mate dat zij doelt op de betichting van valsheid van deze stukken en hun inbeslagname kan de Raad enkel herhalen dat enige vervalsing niet duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing of uit het administratief dossier. Op basis van de bestreden beslissing en het administratief dossier kan niet worden nagegaan of de feitenvinding correct is. Bijgevolg maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de verwerende partij prima facie is tekort geschoten in haar zorgvuldigheid- en motiveringsplicht.

Het middel is in die mate ernstig.

4.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoeker dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat hij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat hij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM), wat *in casu* het geval is.

In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij als moeilijk te herstellen ernstig nadeel onder meer aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending van artikel 8 van het EVRM tot gevolg zal hebben. De bestreden beslissing heeft tot gevolg dat hij zal worden teruggeleid naar Senegal terwijl diens leven al 23 jaren in Frankrijk afspeelt en waar hij zijn werk dient te hernemen. Bovendien dreigt de verzoekende partij over geen daadwerkelijk beroep te beschikken wat mogelijks een schending van artikel 13 EVRM teweeg brengt.

De verzoekende partij kan gelet op de bespreking van het middel *in casu* te worden gevolgd. Zo de verzoekende partij werd gehoord is van diens verklaringen geen spoor terug te vinden in het dossier en blijkt evenmin dat zij elementen kon aanbrengen die mogelijk betrekking hebben op de toepassing van artikel 8 EVRM. Uit de bespreking van de onderdelen van het middel is gebleken dat niet zonder meer kan aangenomen worden dat de Franse documenten frauduleus werden verkregen. Verder is gebleken dat de verwerende partij geen enkel onderzoek heeft gevoerd naar de wijze waarop de verblijfskaart is verkregen. De verwerende partij laat na op duidelijke wijze te kennen te geven waarop de grondslag van de bestreden beslissing, het gebruik van vervalste stukken, steunt. Van een beslissing die dergelijke diepgaande gevolgen heeft zoals in casu mag verwacht worden dat de grondslag van de beslissing afdoend is, wat *prima facie* niet het geval is. De verwerende partij gaat in de nota met opmerkingen eraan voorbij dat de bestreden beslissing een terugkeer naar Senegal tot gevolg heeft en dat niet onmiddellijk is aangetoond dat een snelle terugkeer naar Frankrijk waar verzoeker de hoedanigheid van vluchteling heeft en jarenlang verblijft, werkt en haar leven heeft opgebouwd wellicht niet mogelijk is, wat mogelijks ernstige implicaties kan hebben op diens familie- en privéleven. Enige belangenafweging ontbreekt. Waar de verwerende partij verwijst naar volgens haar andersluidende rechtspraak merkt de Raad op dat een arrest geen precedentswaarde heeft en evenmin aangetoond is dat verzoekers' zaak gelijklopend is als deze behandeld in het arrest, temeer evenmin geweten is of er een directe vlucht naar Frankrijk bestaat vanuit Dakar.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is aangetoond.

Aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing is voldaan.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 februari 2016 tot teruggedrijving wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd.voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

M. BEELEN